

அமரர் இர. சிவலிங்கம் அவர்கள்
ஞாபகார்த்த நினைவுப் பேருரை

மலையக இலக்கியங்கள் காட்டுய் வாழ்வியல் அஞ்சங்கள்

பெ. வேலுசாமி

உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளர்

இர. சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்தக் குழு

27-08-2006

ஹட்டன்

இர. சிவலிங்கம் அவர்கள்
ஞாபகார்த்த நினைவுப் பேருரை

2006

மனையக இலக்கியங்கள் காட்டும்
வாழ்வியல் அம்சங்கள்

பெ. வேலுசாமி

உதவி கல்விப்பணிப்பாளர்,
ஹட்டன் கல்வி வலயம்,
ஹட்டன்.

இர. சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்தக் குழு

27.08.2006

பெ. வேலுசாமி :

ஹட்டன் கல்வி வலையத்தில் தமிழ் மொழிக்கு பொறுப்பான உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளராக கடமையாற்றி வரும் இவர் தனது ஆரம்ப கல்வியை நோர்வூட் தோட்டப் பாடசாலையிலும், 2ம் நிலைக் கல்வியை ஹட்டன் ஸ்ரீ பாத மகா வித்தியாலயத்திலும், ஹைலன்ட்ஸ் கல்லூரியிலும் பயின்றவர். 1974 ஆம் ஆண்டு ஹரிங்டன் தோட்டப் பாடசாலையில் ஆசிரியராக நியமனம் பெற்ற இவர் 1984ம், 1985 ஆம் ஆண்டுகளில் தமிழ் மொழியில் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியரானார். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இளமானி பட்டத்தையும் (B.A.), திறந்த பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டப்பின் டிப்ளோமாவும் பெற்றுள்ளார். நோர்வூட் தமிழ் மகா வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராகவும், பின்னர் அதிபராகவும் கடமையாற்றியுள்ளார். பொகவந்தலாவ புனித ரோசறி தமிழ் மகா வித்தியாலயத்திலும் ஆசிரியராக கடமையாற்றி உள்ளார். 1992 ஆம் ஆண்டு தமிழ் மொழிக்கான ஆசிரியர் ஆலோசகராக நியமனம் பெற்ற இவர் 2003 ஆம் ஆண்டில் தமிழ் மொழிக்கான உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளராக ஹட்டன் கல்வி வலையத்தில் நியமிக்கப்பட்டார். இவரிடம் கல்வி கற்ற 200க்கு மேற்பட்ட மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகத்திற்கு தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளனர். ஸ்ரீ பாத கல்வியியல் கல்லூரிக்கும் நூற்றுக்கணக்கான ஆசிரிய பயிலுணர்கள் இவரின் வழிகாட்டலின்கீழ் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளனர். மலையகம் சார்ந்த விடயங்களிலும், தமிழ் இலக்கியம் சார்ந்த விடயங்களிலும் பரிச்சயமிக்க இவர் சிறந்த மேடைப் பேச்சாளரும் ஆவார்.

இர. சிவலிங்கம் அவர்கள் ஞாபகார்த்த நினைவுப் பேருரை

நூல் : மலையக இலக்கியங்கள் காட்டும்
வாழ்வியல் அம்சங்கள்

நினைவுப்

பேருரை : பெ. வேலுசாமி

வெளியீடு : அமரர் இர. சிவலிங்கம் அவர்கள்
ஞாபகார்த்தக் குழு

27.08.2006

பக்கங்கள் : 28

அச்சுப்பதிப்பு : டெக்னோ பிறின்டர்ஸ்
55, Dr. E.A. குரே மாவத்தை,
கொழும்பு - 6

முன்னுரை

மறைந்த மாமனிதர் இர.சிவலிங்கம் அவர்களின் நினைவாக “நீங்கள் தான் நினைவுப் பேருரை நிகழ்த்த வேண்டும்” என மதிப்புக்குரிய திரு.செ.நரேர்ட்ன அவர்கள் 26.03.2006 ஆந் திகதியன்று நடைபெற்ற வள்ளுவர் விழாவின் போது என்னைக் கேட்டுக் கொண்டார். நானும் சம்மதித்தேன்.

ஒரு ஞாபகம், 1964ஆம் ஆண்டு இர.சிவலிங்கம் அவர்கள் வகுப்பறையில் ஒவ்வொரு மாணவரையும் நோக்கி, நீங்கள் எதிர்காலத்தில் என்ன தொழில் செய்யப் போகிறீர்கள்? என்ற வினாவை எழுப்பினார். எல்லோரும் பல தொழில்களைக் கூறினார்கள். எனது முறை வந்தது. உங்களைப் போல் நல்ல ஆசிரியனாக வர நினைக்கின்றேன் என்றேன். சபாஷ் என்றார்; “உன்னைப் போல் ஒருவனை உருவாக்கு” என்றார். என்ன தெய்வீக வாக்கு. எதிர்காலத்தில் நடக்கப் போகும் நடப்பியலை தீர்க்க தரிசனமாக எடுத்துரைத்தார். அது இன்று யதாத்தமாகியுள்ளது. மலையகம் அதை உணர்ந்து விட்டது. மறுப்பார் எவருமில்லை. அத்தகைய மாமேதைக்கு எனது ஆசிரிய சேவையின் இறுதிக் காலத்தில் நினைவுப் பேருரை நிகழ்த்துவதை மிகப் பாக்கியமாகவே கருதுகின்றேன்.

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு”

என்ற வள்ளுவனின் வாக்கிற்கு இணங்க தலை வணங்குகின்றேன். அது மட்டுமல்ல. திரு.வாமதேவன் அவர்கள் கடிதமூலம் “மலையகம்” சார்ந்ததாக பேருரை அமைய வேண்டுமெனக் கூறியதுடன் பேருரை நூலாகவும் வெளிக்கொணரப்படும் என்றார்.

எழுத்துத்துறையைவிட பேச்சுத்துறையே எனக்கு பரிச்சயமானது என்றாலும், எழுத வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு “மலையக இலக்கியங்கள் காட்டும் வாழ்வியல் அம்சங்கள்” என்ற தலைப்பில் ஒரு

சில மணித்தியாலங்கள் என் பார்வையை செலுத்தினேன். பல எழுத்தாளர்கள், மலையக படைப்பில் பங்களிப்பை செலுத்தியிருந்தாலும், ஒரு சிலரையே உற்று நோக்கக் கூடிய சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

மேலும், தேடுதலில் நான் ஈடுபட்ட போது அன்புக்குரிய சாரல்நாடன் பல விடயங்களை தந்துதவினார். அத்தோடு என் நண்பர்கள் பலர் ஆலோசனைகள் வழங்கினார்கள். அந்த ஆலோசனைகளின் வடிவமே இந்நூலாகும். அனைவருக்கும் நன்றி.

மலையக இலக்கியங்கள் காட்டும் வாழ்வியல் அம்சங்கள்

மலையக நாவல்களிலிருந்து சிலவரிகள்

“தாயகம்” என்ற சிக்கன்ராஜ் எழுதிய நாவலில் - நாடற்ற அநாதைகளாகக்கப்பட்டு, அடிப்படை உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டு, அடிமைகளிலும் கேவலமாக நடத்தப்பட்ட தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இந்தியாவிற்கு திரும்புமாறு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட பொழுது எத்தகைய வேதனைக்குள்ளானார்கள் என்பதையும் தாம் பிறந்த மலையக மண்ணின் மீதும் தமக்கு வாழ்வளித்த தேயிலைச் செடிகளின் மீதும் எத்தகைய பற்றுதல் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதையும் தத்ருபமாகப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

மேலும், “நான் பிறந்தது இந்த மண்ணுங்க. நான் துவண்டது இந்த மண்ணிலே தானுங்க. ஓடியாடி பெரியவனானதும் எல்லாமே இந்த மண்ணுங்க. இந்த மண்ணை விட்டு போக மாட்டேனுங்க” என்ற உரையாடலை காணும் பொழுது மலையக மக்கள் இந்த மண் மீதும் இங்கு அவர்களுக்கு வாழ்வளித்த தேயிலைச் செடியின் மீதும் கொண்டிருந்த பற்றும் பாசமும் சிறப்புறு எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது.

கால வெள்ளத்தால் அள்ளிச் செல்ல முடியாத இந்த மக்களின் மனநிலை தெளிவாகின்றது. இதை நோக்கும் போது பாரதி பாடிய “நாட்டுப்பற்று” என்ற பாடல் ஞாபகத்துக்கு வருகின்றது. இவ்வாறு நாடு மீதும் இங்கு வளர்ந்த, வளர்த்த செடிகள் மீதும் கொண்ட பற்றை யார் நினைத்துப் பார்க்கின்றார்கள்? அல்லது இவர்களின் எதிர்கால வாழ்க்கைக்காக என்னதான் சாதித்தார்கள்? என்று எண்ணிப் பார்த்தீர்களா? அன்று தொட்டு இன்று வரை அவர்களின் வாழ்க்கையில் என்ன மாற்றத்தைக் கண்டீர்கள்?

காலத்தின் தேவையை பூர்த்தி செய்யும் பொருட்டு காதல் மணம் புரிந்த இரு அன்பு உள்ளங்களை எங்கள் முன் அறிமுகப்படுத்திய பெருமை “பாலாயி” என்ற நாவலைச் சாரும். என்றாலும், திருமண வாழ்க்கையில் எதிர்பார்ப்பது என்ன? பெரியோர்கள் வாழ்த்தும் போது

“பதினாறும் பெற்றுப் பெரு வாழ்வு வாழ வேண்டும்” என்பர். இந்தப் பதினாறில் ஒரு செல்வம் தான் “மழலைச்செல்வம்”. இது கிடைக்கப் பெறாதவர்களின் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் துன்பம், விரக்தி போன்ற பல விடயங்கள் இங்கே சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. இது தொடர்பில் வள்ளுவனின் குறள் நோக்கத்தக்கது.

“குழலினிது யாழினிது என்பதம் மக்கள்
மழலைச்சொல் கேளா தவர்”

வள்ளுவனின் இவ்வாய் மொழிக்கிணங்க, இவர்கள் வாழ்ந்தார்கள் என அறியக்கிடக்கின்றது. குடும்ப உறவில், சமூக உறவில், மழலைச் செல்வத்தின் சிறப்பும் மேன்மையும் அடிநாதமாக விளங்குகின்றது. இல்லறப் பண்பின் இனிய விழுமியங்களை இந்நாவல் சித்தரித்து செல்கிறது. மக்களின் அடிப்படை தேவைகளுள் இதுவும் ஒன்றெனக் கொள்வது சாலவும் பொருந்தும்.

இனி, “சொந்தக்காரன்” என்ற நாவலை சற்றுப் புரட்டுவோம். இந்நாவலாசிரியர் மலையக மக்களின் உரிமைப் பிரச்சினை, நாடற்றவர் பிரச்சினை போன்றவற்றினால் தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் பயங்கர பாதிப்புகளை மிகச் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இங்கு வருகின்ற கதாப்பாத்திரமான “அடைக்கலம்” தோட்டத்தில் படும் வேதனையையும் அவனது வீடில்லாப் பிரச்சினையையும் தொழிலில்லாப் பிரச்சினையையும் படம் பிடித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

அன்று கூறிய விடயம் இன்றும் அதே நிலையில் உள்ளது. காலங்காலமாக வாழ்க்கை போராட்ட நீரோட்டத்தில் எதிர்நீச்சலிட்டு, வலுவிழந்து, வாழ்விழந்து வாழும் இம்மக்களின் துன்பங்கள் என்று தீரும்? ஏக்கப்பெருமூச்சுடன் இன்னலுறும் இவர்களை, எள்ளி நகைப்பதும் இன்னமும் தொடர்கின்றதே.

இவர்களுடைய எதிர்பார்ப்புகள் இன்றும் ஏமாற்றங்களாகவே உள்ளனவென்றாலும், அன்றும் இன்றும் நம்பிக்கையுடனும் விசுவாசத்துடனும் இந்நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு தமது பங்களிப்பினை செய்து வருகின்றார்கள்.

என்றோ ஒருநாள் காலம் மாறும்; வாழ்க்கை மாறும்; வளம் பெறுமென்ற வரட்டு நம்பிக்கை. இந்த நம்பிக்கை என்று கைகூடும்? ஏக்கப் பெருமூச்சே எஞ்சுகிறது.

அடுத்து, “மாணிக்கக்கங்கை” எனும் நாவலில் சில பக்கங்களை நோக்குவோம். இது 1983ஆம் ஆண்டில் இடம் பெற்ற இனக்கலவரம் பற்றிய கதையாகவும், ஆயுத போராட்டங்களையும் அதன் விளைவு

களையும் ஓரளவு எட்டியும் பார்த்துள்ளது. இந்நாவலின் கதாநாயகன் முருகேசு ஆவான். மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளியான (இரத்தினபுரி) இவனை கடின உழைப்பாளி என்றும் குடிப்பழக்கமோ, சூதுவாதோ அறியாதவன் என்றும் நேர்மையும் பொறுப்புணர்ச்சியும் பிறருக்குதவும் மனோபாவமும் கொண்டவனாக ஆசிரியர் சித்தரிக்கின்றார். இந்நூல் கூறும் விழுமியம் என்ன? மலையக மக்கள் உழைக்கும் வர்க்கம். உழைப்பால் உயரவேண்டும் என்ற பண்பு செழித்து நிற்கின்றது. இன்று எத்தனை பேர் உழைப்பால் உயர்ந்தவர்கள்? குடிப்பழக்கம் இல்லாதவன் என்ற சித்தரிப்பை நோக்கும் போது அன்று எடுத்தியம்பிய இவ்விழுமியங்கள் மக்கள் மனதில் பதியவில்லையா? இத்தகைய சமூகத்தினையே ஆசிரியர் எதிர்பார்த்தார். அவர் குறிப்பிட்ட இந்தப் பண்புகள் ஒவ்வொருவர் மனதிலும் குடிகொண்டிருந்தால், இன்று எம் நிலைமையை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை. எமது வாழ்க்கைத்தரம், இமயத்தை எட்டிப் பிடித்திருக்கும். இது நடந்ததா? நடக்குமா? என்ற வினாவே விடை காணப்பெறாது ஒவ்வொருவர் மனதிலும் வியாபித்துள்ளது.

“தூரத்துப்பச்சை”, இது கோகிலம் சுப்பையாவின் அற்புதப் படைப்பாகும். தேயிலைத் தோட்ட தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை மற்றும் அவர்கள் எதிர்போக்கும் பிரச்சினைகள் என்பவற்றை சிக்கல் நிறைந்ததாகவே சித்தரித்துள்ளார். மலையக மக்களின் வாழ்க்கை, அன்றும் இன்றும் தூரத்துப் பச்சைதான். திரு.கோ.நடேசய்யரின் மலையத் தொழிற்சங்க அமைப்பில் தீவிரமாக தான் ஈடுபட்டிருந்ததை மறைமுகமாக தொட்டுக் காட்டியிருக்கிறார். அவர் தொட்டுச் சென்றதை இன்று விற்று விட்டனர்.

இன்று, ஸ்ரீட்டன் என்ற பெயரில் தமிழ், சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய மூன்று மொழிகளிலும் அறியக் கிடக்கும் நகரம் “தொப்பித்தோட்டம்” என்றே அன்று அழைக்கப்பட்டது. “ஸ்ரீட் ஓன்” என்பதற்கு மறைந்த வி.கே.வெள்ளையன் கூறிய பொருளும் பொருள் விளக்கமும் இந்நாவலில் இடம் பிடித்துள்ளது. மலையக மக்களின் ஒற்றுமைக்கும் உயர்வுக்குமாக உருவாக்கப்பட்டதே “தொழிற்சங்கம்” என்ற பதம் பொருள் கொள்கின்றது. இதன் விரிவானது மக்களின் தொழில்சார் பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு, ஒற்றுமையின் பலம் எவ்வாறு அமைந்திருக்கும்? என்பதாகவுள்ளது.

“ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு. ஒற்றுமை நீங்கின் அனைவருக்கும் தாழ்வு” என்ற அடிநாதத்தை எவ்வளவு அழகாக சித்தரிக்கின்றார். மலையக மக்களின் வாழ்வியல் அம்சங்களில் எது, எது தேவையோ

அது, அதை அன்றே நாவலாசிரியர் கோகிலம் சுப்பையா கோர்த்து விட்டார். இக்கருத்தேற்றம் எம்மத்தியில் ஓங்கி, உயர்ந்து வளர்ந்து இருக்குமானால், இன்றைய அவலநிலை எமக்கு ஏற்பட்டிருக்குமா? அதிஷ்டமற்ற தலைவிதி, ஆதரவற்ற நிலை, அடிமைப்பட்ட வாழ்வு நாம் வாழ்ந்திருப்போமா? சிந்தித்தோமா? அல்லது சிந்திக்கத் தவறிவிட்டோமா? அன்று விடப்பட்ட தவறுகள், இன்று எங்களை எங்கு கொண்டு போய் நிறுத்தியிருக்கின்றன? ஒற்றுமை என்ற உணர்ச்சி வேகம் உடைத்தெறியப்பட்டுள்ளது. உள்ளக் குமுறல்கள் உருக்குலைந்து போய்விட்டன. எண்ணிப் பார்ப்பதற்கே வெட்கமாக இருக்கின்றது. இவ்விலக்கிய ஆசிரியர் எடுத்தியம்பிய விழுமியங்களை, விழுதுகளாக விதைத்திருந்தால், விண்ணையும் வென்றிருப்போம்.

அடுத்து, மலைக்கொழுந்தைக் கொஞ்சம் மணந்து பார்ப்போம். ஒற்றுமையின் பலத்தை உயர்த்திப் பேசிய “தூரத்துப் பச்சை”யைத் தொடர்ந்து ஒற்றுமையை இழந்தால், ஏற்படும் துன்பங்களையும் துயரங்களையும் படும் பிடித்துக் காட்டும் நாவலே “மலைக்கொழுந்து” ஆகும். இந்நாவல் எமக்கு உணர்த்துவது என்ன? ஒன்று போதும் நாம் உயர்வதற்கு. ஆனால், ஒன்றா? இரண்டா? ஒரு நாறு வந்து எங்களை உருக்குலைத்து விட்டது. இதனால் ஏற்படப் போகும் விளைவுகளை தீர்க்கதரிசனமாக எடுத்தியம்பியது இந்நாவல். இதனை ஏற்றவர்கள் யார்? ஏமாளிகள் யார்? எங்களையே மாறி, மாறி இன்றும் கேட்க வைக்கின்றது. குட்டிச் சங்கங்கள் தோன்றி “மலையப்பனின்” மானசீகமான வாழ்க்கையை அழித்தது என ஆசிரியர் தன் நாவலில் குறிப்பிடுகின்றார்.

என்னே தீர்க்கதரிசனம்! என்னே விழுமியம்! இவற்றை ஏறிட்டுப் பார்த்தவர் யார்? இப்பொழுது இன்னல்பட்டு, இடி வாங்குவது யார்? எம்மினமே.

மேலும், வீடற்றவன் வீட்டைத் தட்டிப் பார்ப்போம். இந்நாவலின் முடிவு பற்றி திரு. சாரல்நாடன் அவர்கள் கதாநாயகன் நாவலின் இறுதிப் பகுதியில், பலாங்கொடை காட்டில் இருந்து “போகுமிடம் தெரியலையே” என்று புலம்புவது பிற்போக்குத்தனமானது. இது சோர்வுவாதம் என்பார். இது குறையாகக் காணப்பட்டது. ஆனால் 1981இல், இதே பலாங்கொடைக் காட்டுக்குள் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்களும் பெண்களும் குழந்தைகளும் ஒளித்திருந்து புலம்பினார்களே! இதைப்பற்றி நாம் என்ன சொல்ல முடியும்?

இதைப்பற்றி நாம் சிந்திக்கும்போது கற்பனை வாதமா? அல்லது எதிர்காலத்தில் எமக்கு நடக்கப்போகும் அவலங்களின் இலட்சணமா? என எண்ணத் தோன்றுகின்றது. மேலும், வீடற்றவன் நாவலுக்குப் பின்னணிக் குறிப்புகளை எழுதியுள்ள மு.நித்தியானந்தன், “கடவுளே

எனக்குப் போக வழியில்லையே” எனப் புலம்புகின்றார். இது எமது சோக வரலாற்றை எடுத்துக் கூறினாலும், இங்கு ஓர் உண்மை புலனாகின்றது. பல தசாப்தங்களுக்குப் பின்னும் எமக்கு சரியான, நேர்மையான, உறுதியான வழிக்காட்டல்களும் தலைமைகளும் இல்லையே என எம்மக்கள் ஏங்கும் நிலைமையை வெளிப்படுத்துகின்றது. இதனை உணர்ந்தவர்கள் எத்தனை பேர்?

தொகுத்துச் சொல்வதாயின், “வீடற்றவன்” நாவல், தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பலவகை அவலங்களை வெளிப்படுத்துகின்றது. வாசிப்போரின் உள்ளங்களை இளகச் செய்து, உருக வைக்க முயலுகின்றது என்றே கூறவேண்டும். இது ஒரு முக்கிய கருத்து. மேலும் இதுவொரு சிறப்பைக் கொண்டுள்ளது. க.பொ.த சாதாரண தர மாணவர்களுக்கு ஒரு பாடப் புத்தகமாகவும் உள்ளது. இது வரவேற்கத்தக்கது. ஆசிரியனாகிய நான் இந்நாவலை மாணவர்களுக்கு படிப்பிக்கும் போது, மாணவர்கள் இந்நாவலைப் பற்றி பின்வருமாறு கூறினார்கள்:

“சேர், நாவலைப் படிக்கும் போது சோகமாக இருக்கின்றது. வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் வெற்றி பெற்று, சிறந்த தலைவனாக, மக்களை வழிகாட்டும் புதுயுக மனிதனாக படைத்திருந்தால், இன்னும் நன்றாக இருந்திருக்கும்.”

“கேட்பதற்கு சுவையாக இருந்தாலும், எடுத்துக் கொள்வதற்கும் எதுவுமில்லை.”

அவலங்களை சித்தரிக்கின்ற அர்த்தமற்ற வரலாறு, எமக்கு வரவேற்பளிக்காது என்பதும் உண்மையே.

“மூட்டத்தினுள்ளே” என்ற நாவலை முட்டிப் பார்ப்போம். இந்நாவலாசிரியர் க.சதாசிவம், மலையக சூழலை வாழ்விடமாக கொண்டவர். இவர் தனது நாவலில் உடலுழைப்பையே மூலதனமாகக் கொண்ட தோட்ட மக்களின் அவல வாழ்க்கை, அறியாமை, வறுமை ஆகியவற்றைச் சித்தரித்துக் காட்டியுள்ளார். உலக நாட்டு மக்கள் பல்வேறு அம்சங்களை, மூலதனமாகக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்துகின்றார்கள். ஆனால், மலையக மக்களோ தமது உழைப்பையே மூலதனமாகக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்துகின்றார்கள். இங்கு பாரதியின் பாடலொன்று என்முன் தோன்றுகின்றது.

“செய்யும் தொழிலே தெய்வம் - அந்தத் திறமைதான் எமது செல்வம்
கையும் காலும் தான் உதவி - கொண்ட கடமை தான் எமது பதவி”

செய்யும் தொழிலையே தெய்வமாகவும், தமது திறமைகளை செல்வமாகவும் கொண்டு வாழுகின்ற இம்மக்கள், கையும் காலுமே தனக்கு உதவி என்றும், கொண்ட கடமையே தமது பதவி என்றும் எண்ணுகின்றார்கள். மலையக மக்களின் வாழ்வியல் அம்சங்கள் இவை. இந்நாவல் இவற்றைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது. “கடமையைச் செய்பலனை எதிர்பாராதே” என்ற தத்துவக் கருத்தை சிரமேற்கொண்டு இன்றும் எம் மக்கள் வாழ்ந்து வருவது எம் கண்ணுக்குப் புலனாகின்றது.

இன்று மலையகத்தில் நடைபெறும் ஒரு சிறப்பு நிகழ்ச்சி பற்றிக் குறிப்பிட எண்ணுகின்றேன். குறிப்பிட்ட மலையில், கவ்வாத்து வெட்டி பூரணமாக முடிந்தபின், எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து கவ்வாத்து சாமி கும்பிடுவது வழக்கமாக இருந்து வருகின்றது. இது செய்யும் தொழில் மீது தாம் கொண்டுள்ள கடமை உணர்வை வெளிப்படுத்துகின்றது. மேலும், தொழிலை திறம்பட செய்ய உதவிய சாமிக்கு பொங்கல் படைத்து நன்றி கூறுகின்ற மாண்பையும் வெளிப்படுத்துகின்றது. இப்பண்பை வேறு எங்கே காணமுடியும்? இன்று சம்பளத்துக்கு மட்டுந்தானே தொழில், என்னே புதுமை!

இந்நாவலின் பிரதான பாத்திரமாக விளங்கும் பெருமாள் வாயிலாக ஆசிரியர், தொழிலாளர்களின் ஒற்றுமையை வலியுறுத்திச் சொல்கின்றார். அற்புதமான விழுமியம். ஆயின், இதனை மனங்கொண்டவர் எவர்? இன்றைய சீரழிவுக்கு - அவல வாழ்க்கைக்கு, இன ஒற்றுமையின்மை தானே மூலகாரணமாகியுள்ளது. இதனையே எதிர்காலத்திலும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டுமென வினயமாக வேண்டுகின்றேன்.

தொடர்ந்து, எம்முன்னே நிற்பது “ஞானசேகரனின் குருதிமலை” ஆகும். ஓர் அருமையான நாவல், இவையாவும் கற்பனையல்ல, மலையக மக்கள் வாழ்க்கையில் அன்றும், இன்றும், என்றும் தொடர்ந்து வரும் தொடர்கதைகள். எங்கு, என்ன பிரச்சினை ஏற்பட்டாலும், அதற்குப் பழி எம்மக்கள். எமது வீடு, எம்பெண்களின் கற்பு, அண்மையில் கூட இரத்தினபுரியில் குருதிமலை ஓடியது. இதனைக் கண்டவர்கள் யார்? கேட்டவர்கள் யார்?

பத்திரிகைகள் மாத்திரம் இந்த சோகக் கீதத்தைச் சுவைத்துப் பார்த்தன. பழைய சுருதி மாறவில்லை. எமது பண்பாட்டு அரசியலில் பழகிப் போன, புரையோடிப் போன புண் இது. இதற்கு வைத்தியர் யார்? வைத்தியசாலை எது? சிகிச்சைதான் என்ன? சிரிக்கத் தோன்றுகிறது. சிரிக்க முடியவில்லை. ஒரு வரலாற்று நூலுக்கு உயிரும் உருவமும் கொடுத்து, கலைத்துவம் மிளிரச் செய்தால், எப்படி இருக்குமோ அத்தகையதே குருதிமலை நாவல் எனலாம். இதற்கு முந்திய நாவலே

பெனடிக்பாலனின் “சொந்தக்காரன்” என்பதாகும். சொந்தக்காரனைத் தொடர்ந்ததே குருதிமலையாகும்.

இந்நாவலில், தொழிலாளர் வர்க்க உணர்வு, பாட்டாளி வர்க்க ஆட்சி ஆகியவற்றின் மூலமே தொழிலாளர் வாழ்வில், விமோசனம் ஏற்பட முடியும் என்ற எண்ணக்கரு மேலோங்கி நிற்கின்றது எனலாம். அரசியற் கெடுபிடிகள், அரசியல்வாதிகளின் அதிகார துஷ்பிரயோகம், அரசாங்க ஆதரவாளர்களின் பேரினவாத வெறி இவையாவும் தொழிலாளர் ஓரணியில் திரள்வதற்கு காரணமாகின. தீர்த்துடன் போராடி வெற்றியடையவும் வழிசமைத்தன. இந்நூலிலே இவையே விரவி இருக்கின்றன.

இலக்கியம் என்பது மனித வாழ்வியல் அம்சங்களை படம்பிடித்து காட்டுவது மட்டுமல்லாமல், தீர்க்கதரிசனமான கருத்துக்களையும் சிந்தனைத் தூண்டல்களையும் மறைமுகமாகவோ அன்றி நேரடியாகவோ பிரதிபலிக்க வேண்டும். இந்தப் பங்களிப்பை “சொந்தக்காரன்” சிறப்பாக செய்து முடித்துள்ளான். வெற்றியின் இரகசியம் என்ற வேதாந்த சிந்தனைக்கு விளக்கம் அளிப்பது போல் காட்சி அளிக்கின்றான் “சொந்தக்காரன்”. உண்மையில் அவன் என்றும் நமக்கும் சொந்தக்காரன் தான்.

“வரலாறு அவளைத் தோற்றுவிட்டது” என்ற நாவலின் ஆசிரியர் டேவிட் ஆவார். இவர் மலையகத்தில் சிலகாலம் ஆசிரியராக தொழில் புரிந்தவரென அறிய முடிகின்றது. அக்காலத்தில் இவர் பெற்றுக் கொண்ட அனுபவங்களின் வெளிப்பாடே “வரலாறு அவளைத் தோற்றுவிட்டது” என கலாநிதி அருணாசலம் கூறியுள்ளார். இது அவரின் புதிய பார்வையாகும். மலையகத் தோட்டங்களில் தோட்டத்துரை முதல் கங்காணி, கணக்கப்பிள்ளை முதலியோர் வரை தோட்ட இளம் பெண்களின் கற்பை சூறையாடி, சுகம் அனுபவித்த, அனுபவிக்கின்ற சுதேசிகளை சுத்தமாக சுற்றி வருகின்றது.

வட்டக்கொடை தோட்டத்தைக் களமாகக் கொண்டமைந்ததே இந்நாவலாகும். நாவலின் கதாநாயகி “குருவம்மா” ஆவார். கதையின் சில குறிப்புகள் பின்வருமாறு: தன் சகோதரி முனியம்மா, தோட்டத்துரையினால் கற்பழிக்கப்படுகின்றாள். அதனால் கர்ப்பமுற்ற அவள் தற்கொலை செய்து கொள்கின்றாள். வள்ளுவன் இதனை எண்ணித் தானோ தன் குறளில்:

“மயிரநீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார்
உயிரநீப்பர் மானம் வரின்”

எனக் கூறியுள்ளார் போலும். மானத்தின் மதிப்பு உயிரில் இழையோடுகின்றது. இன்னும், தன் குடும்பமே அழிந்த நிலையில், தன்னுடைய

அடிநாதத்தில் உதித்த இலட்சிய எண்ணங்களை தோட்டத்துரையை எரிப்பதன்மூலம் நிறைவேற்றுகின்றாள், கண்ணகி, மதுரையை எரித்தாள். இவள் “தோட்டத்துரையை” எரித்தாள். என்னே ஒற்றுமை! சங்கமருவிய காலத்தில் தோன்றியதும் அறக்கருத்துகளையும் ஒழுக்கச் சிந்தனைகளையும் ஒழுங்குபடுத்தியதுமான சிலப்பதிகாரம், திருக்குறள் போல் அறக்கருத்துக்களையும் ஒழுக்கச் சிந்தனைகளையும் தலைமேற்கொள்கின்றது இந்நாவல். இது கற்பனையாக இருந்தாலும், கருத்துள்ள அரசியல் தத்துவமாகும். பாரதி கண்ட “புதுமைப்பெண்” இங்கே பரிணாமம் பெறுகின்றாள் என்றால் அது புதுமையாகாது.

மலையக இலக்கியத்தின் எந்தப் பக்கத்தைப் புரட்டினாலும், தோன்றுவது அறக்கருத்தும் அரசியல் தத்துவமும் ஆகும். இத்தகைய சிந்தனைகளையும் சீரிய கருத்துக்களையும் மக்களுக்கு வழங்குவதே இலக்கியத்தின் நோக்கமுமாகும்.

மலையகச் சிறுகதைகளிலிருந்து சிலவரிகள்

ஈழத்து சிறுகதைகளுள் தனித்துவமானவையே மலையக சிறுகதைகள் ஆகும். நூற்றுக்கணக்கான படைப்புகளில் ஒரு சிலவற்றை என் பார்வைக்கு உட்படுத்தியுள்ளேன்.

“உழைக்கப் பிறந்தவர்” (Born to Labour) எனும் தலைப்பில் திரு.சி.வி.வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதியுள்ள சிறுகதையை முதன்முதலாகப் பார்ப்போம். இவர் மலையக இலக்கியத்தின் மகத்தான மனிதராவார்.

இக்கதையானது குடும்பத்தில் காணப்படும் உறவு முறைகளையும் குடும்பம் செய்ய வேண்டிய காரியங்களையும் சொல்கின்றது. உதாரணமாக காதுகுத்து, சடங்கு போன்ற வைபவங்களைக் குறிப்பிடலாம். அங்கு மிக முக்கிய உறவினர்களால் கொண்டு வரப்படும் சீர்வரிசை போன்றவற்றை ஆசிரியர் சித்தரிக்கின்றார். இன ஒற்றுமைக்கு முன்பாக குடும்ப ஒற்றுமையை வலியுறுத்திச் சொல்லும் பாங்கு சிறப்புக்குரியதாகும். மேலும், “பழனி மாமாவுக்கு கொடுக்கும் மதிப்பு” - பெரியோரை மதித்தல் என்பதாக அப்போது சமூகத்தில் சிறப்பாக பேணப்பட்ட பண்புகளை பதிவுசெய்துள்ளார். ஆனால் இன்று நினைத்துக்கூட பார்க்க முடியாத அளவுக்கு இவை மாறிக் கிடக்கின்றன. பெற்ற தாய், தந்தையர்கள் கூட தமது பிள்ளைகளிடம் இதனை எதிர்பார்க்க முடியவில்லை. இவருடைய ஆங்கில சொற்பிரயோகமானது மிக எளிமையாக உள்ளமை இங்கே குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

My dear thambi "says uncle palany with irresistible charm, I am watching your interest very carefully. It is small slips at a little girl's function please do not take it to heart, after all, it is our business - yours and mine".

சாதாரண வார்த்தைப் பிரயோகத்தில் எமது கலாசார, பாரம்பரிய நிகழ்வுகளை விளக்கியுள்ளார். இதைப் படிக்கும் ஏனையோரும் மலையகத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் பெருமைகளையும் சிறப்புக்களையும் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இதே போன்று எமது பிரச்சினைகளையும் தேவைகளையும் இதய சுத்தியோடு அந்நிய மொழிகளில் எழுதுகின்ற ஆற்றல் கொண்டோருக்காக எதிர்காலம் காத்திருக்கின்றது. இச்சிறுகதையை ஆங்கிலத்தில் வாசிக்கும் போதே அதனுள் அடங்கியிருக்கும் உணர்வுபூர்வமான அம்சங்களை உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.

தொடர்ந்து "ஓ... இந்த மனிதர்கள்" எனும் சிறுகதையைப் பார்ப்போம். இதன் ஆசிரியர் பி.தமிழ்ச்செல்வன் மாசிலாமணி ஆவார். இவருக்கும் ஒரு சபாஷ்.

கதை நடைபெறும் காலம் 1987 ஆகும். இருபது ஆண்டுகளுக்குப் பின்னும் அதே நிலைமை. தோட்டத்தில் வேலை செய்கின்ற முனுசாமியின் மகள் கொழும்பில் வீட்டு வேலைக்காரியாக உள்ளாள், அவளை பார்க்கச் செல்லும் தந்தை முனுசாமியின் கொழும்பு பிரயாணம், அங்கு தன் மகளின் வேதனையையும் துன்பத்தையும் அறியாத தந்தை, எஜமானியின் கெடுபிடிகளில் அவள் சிக்கித் தவிக்கும் நிலைமை, ஏக்கமும் பெருமூச்சும் நிறைந்த நினைவுகள் எனப் பல விடயங்களையும் ஆசிரியர் அம்பலப்படுத்தியுள்ளார். பெற்றெடுத்து, அடிமை விலங்குகளாய் வாழ வைக்கும் அப்பனின் அற்ப ஆசைகளை சித்தரித்துச் செல்லும் காட்சி அருமையானது. வறுமையின் கோரத்தாண்டவத்தால் வாழமுடியாது வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற எம் இனத்தைத் தவிர அடிமையாய் வேறெந்த இனம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றது? புத்தகங்களும் கைகளும் சப்பாத்து கால்களுமாக ஓடியாடி விளையாட நினைக்கும் தன் குழந்தையானது பிறர் குழந்தைகளுக்கு சப்பாத்து அணிவித்து வாழவேண்டிய அவல நிலைமையில் உள்ளது. ஏனிந்தக் கொடுமை? இன்றும் தொடர்கின்ற தொடர்கதையாகவே இது உள்ளது. இப்போதும் திருநாட்கள், தீபாவளி, பொங்கல் ஆகியவற்றிற்குப் பின் பாடசாலையில் மாணவர் வரவு குறைந்து காணப்படுகின்றது. ஏன் எனக் கேட்டால், எல்லோரும் கொழும்பு வேலைக்கு போய்விட்டார்கள் என்கின்றார்கள். வேதனை கலந்த பெருமூச்சுதான் வருகின்றது.

இன்று, எத்தனை முனுசாமிகள், மகேஸ்வரிகள் என தமிழ்ச்-செல்வன் தமிழ் பேசுகின்றார். தொடர்ந்து நாம் நோக்குவது ஆர்.என்.மணியின் “கீறிய கரம்”.

தோட்ட மக்களின் வாழ்வியல் அம்சங்களில், சில பகுதிகளை கீறிட்டு காட்டுவதே “கீறிய கரம்”, இதில் காட்டப்படும் கதாப்பாத்திரம் குமாரவேலு ஆவான். வேலைக்காரனாக விளக்கம் அளிக்கப்பட்டிருப்பவன் முனுசாமி ஆவான். செய்யும் வேலைகளை மனசாட்சியுடனும், மேலதிகாரியின் மீது அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கையுடனும் விசுவாசத்துடனும் வாழ நினைக்கும் ஒருவனின் சோகக் கதைதான் இச்சிறுகதையாகும்.

மலையகத் தொழிலாள வர்க்கத்தினர், மாண்புடனும் மனிதாபிமானத்துடனும் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை இச்சிறுகதை படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது. இவ்விடத்தில், பாரதி பாடலையும் குறளையும் ஒப்பு நோக்குவது மிகப் பொருத்தமானது எனக் கருதுகின்றேன்.

“தீது புரிந்திட வரும் தீயவர்க்கும் வெண்ணிலாவே
நல்ல முத்தின் ஒளித்தந்து அழகுறச் செய்வாய்”

என்ற வெண்ணிலாப் பாடலும்

“இன்னாசெய் தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால்
என்ன பயத்ததோ சால்பு”

என்ற குறட்பாவும்

தருகின்ற விழுமிய பண்புகளை தன்னகத்தே கொண்டு கீறிய கரம் மிளிர்கின்றது. தனக்குத் தீங்கிழைப்பவருக்கும் நன்மை செய்வதே மலையக மக்களின் இயல்பாகும். இதன் உருவக அமைப்பே “முனுசாமி” ஆவான். தன்னைப் பழிவாங்குகின்ற குமாரவேலு குமாஸ்தாவுக்கு சுகமில்லை எனக் கேள்வியுற்றதும், வேகமாகப் பார்க்கப் போய் பரிதாபமாக இறக்கும் முனுசாமி, நல்லதோரு பாத்திரப் படைப்பாகும். இந்த விழுமியங்களை எந்தச் சமூகத்தில் எட்டிப் பார்க்க முடியும்?

இனி, “துன்பக்கேணி”யின் துயரங்களைத் தொடர்வோம்.

தமிழ்ச் சிறுகதை மரபின் சிகரத்தைத் தொட்டு, உலகச் சிறுகதைகளின் தரத்துக்கு தமிழ்ச் சிறுகதைகளை உயர்த்திக் காட்டி, சிறுகதை மரபுக்கு வித்திட்டவராக, உன்னதமான கலைப் படைப்புகளை தந்தவராக கொள்ளப்படுகின்றவர் புதுமைப்பித்தன் ஆவார். இவர் பதினமூன்று ஆண்டுகளே எழுத்துலக வாழ்வில் வாழ்ந்தவராவார்.

“துன்பக்கேணி”, எமது வரலாற்றை படம் பிடித்துக் காட்டும் புராணமாகும். இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு வரும் ஒரு குடும்பத்தின்

சோக வரலாறு இதுவாகும். தோட்டத்துரைமார்களால் சுவைக்கப்பட்ட பெண்ணாகவும் தூக்கி வீசப்பட்ட பெண்ணாகவும் சித்தரிக்கப்படுகின்றாள் “மாருதி”. வெள்ளையன் கொடுத்த பரிசாக - “வெள்ளாச்சி” போன்ற கதாப்பாத்திரங்களின் சித்தரிப்பு, மிகச் சிக்கனமாக எமது சிதைவுகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

இது இன்று புதிய பரிணாமப் பெயரைப் பெற்றுள்ளது. “பாலியல் வன்முறை” என்பதே அதுவாகும். அன்று தேயிலைத் தோட்டத்தில் நடந்த அதே சம்பவங்கள், தொடர்கதையாக இன்றும் நாலாப் பக்கங்களிலும் நடைபெறுகின்றன. ஒரு சில விடயங்கள் அம்பலத்திற்கு வருகின்றன. அதிகமான விடயங்கள் அம்பலத்திற்கு வருவதில்லை. வருவதற்கு வாய்ப்பும் இல்லை. அப்படியே வந்தாலும் வாடி, வதங்கி, உதிர்ந்து போகும் உருப்படியில்லாமல்.

“சொந்தச் சகோதரர்கள் துன்பத்திற் சாதல் கண்டும்
சிந்தை யிரங்காரடி - கிளியே
செம்மை மறந்தாரை”

எனப் பாரதி எமக்காவே பாடியது போல் தோன்றுகின்றது. சோகச் சம்பவங்கள் இலக்கியத்திற்கு வலுவூட்டுகின்றன. ஆனால் வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டவில்லையே என்ற ஏக்கம் என் உள்ளத்தில் தோன்றுகின்றது. என்ன செய்வது காலத்தின் கோலமென அமைதி காண வேண்டியதே.

“தேயிலைப் பூக்க ஆரம்பித்து விட்டால், மலேரியா தேவதைக்கு பசி என்று அர்த்தம்.” மிக நுணுக்கமான சொல்லாட்சிகள், சுவையாக சம்பவங்களை தொட்டுக் காட்டுகின்றன. அன்றைய துன்பக்கேணியே இன்றைய மாவிலாறாக மாறியுள்ளது போலும்.

இனி, அ.செ முருகானந்தனின் “காளிமுத்துவின் பிரஜாவுரிமை”-யைப் பிரித்துப் பார்ப்போம்.

“உடலின் வலுவைப் பிழிந்து, உழைத்த இவ்வளவு காலத்திலும், காளிமுத்துவுக்கு எஞ்சிய தோட்ட சம்பாத்தியம் இதுதானென ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். கதையின் பிரதான அம்சம் பிரஜாவுரிமை” ஆகும். இதற்கு முறையான அத்தாட்சிகள் காட்ட வேண்டும். இந்த வேண்டுகோளை நிறைவேற்றும் பணியில் காளிமுத்து ஈடுபடுகின்றான்.

“வாருங்கள், அத்தாட்சி காட்டுகின்றேன்” என்று வாக்குப் பதிவு உத்தியோகத்தர்களை அழைத்துக் கொண்டு அரச மரத்தின் அருகில் “குழி தோண்டுவது” மிக அற்புதமான எதிர்ப்பார்ப்பு; வாசகர்களின் மனதைத் தூண்டிவிடும் துயரக்காட்சி.

“இதோ அத்தாட்சிக் கிடைத்துவிட்டது!” “நான் இலங்கைப் பிரஜை!. இதற்கு இதைவிட இன்னும் என்ன அத்தாட்சி கேட்கிறீர்கள்?” என்று பாட்டனின் கை எலும்பை எடுத்துக் காட்டுவது எங்களை திடுக்கிட வைக்கின்றது. இன்றும் கூட பிரஜாவுரிமை தொடர்பில் பல்வேறு பிரச்சினைகளை நமது சமூகத்தினர் எதிர்நோக்குகின்றனர்.

பிறப்புச் சான்றிதழில் காணப்படும் எழுத்துப் பிழைகளுக்கு பஞ்சமில்லை. அதனால் ஏற்படும் பிரச்சினைகளுக்கும் குறைவில்லை. நடைமுறை நிகழ்ச்சிகளை நிதர்சனமாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

இன்றும், இலங்கை தேசிய இனங்களில் எம் நிலையென்ன? எமது எதிர்காலம் என்ன? என்ன சொல்லப் போகிறார்கள்? எமையாளுகின்றவர்கள்.

மலைமதி சந்திரசேகரனின், “அவள் விட்டில் பூச்சல்ல” எனும் சிறுகதை ஒளிரும் மின்மினியே தான். விளக்கில் அனைந்துவிட மாட்டாள். ஓர் அருமையான அற்புதப் படைப்பு. புதுமைப் பெண்ணின் புதிய வடிவத்தை இக்கதையின்மூலம் காணலாம்.

ஒரு கங்காணியின் கடமையுணர்வு, இக்கதையின் வெளிப்பாடாக உள்ளது. மகள் மங்களத்தின் மாண்புமிகு வீரம், கண்ணகியை எம் கண் முன்னே காட்டி நிற்கின்றது. அம்மன் திருவிழாவில் நடந்த அகோரத்தை ஆசிரியர் பின்வருமாறு விளக்குகின்றார்.

“மணம் வீசக்கூடிய மலர், கணப்பொழுதில் பிணம் போல விழுந்து விட்டது. வேலு கங்காணி பேத்தியின் கற்பு ஓர் இரக்கமற்ற மிருகத்தால் குதறி எறியப்பட்டு விட்டது. மலையக மாதா கண்ணீர் விட்டு அழுதாள்.”

இது மட்டுமல்ல. ஆசிரியர், மலையக சமூகத்தை உற்று நோக்கும் காட்சி உன்னதமானது. “மங்களத்தை பூலான் தேவிக்கு ஒப்பிட்டுக் காட்டுவது” உணர்ச்சிபூர்வமாக அமைந்துள்ளது. இது இன்றைய மலையகத்திற்கு இன்றியமையாததாகும்.

மலையக இளைஞர்களின் - மக்களின் பெருமைகளை எடுத்துக் காட்டும் பொழுது, தலைவன் உருவாக்கப்படுகின்றான். ஆனாலும் தொண்டனே பிறக்கின்றான். இதுதான் தேயிலைச் செடியின் அடிவாரத்திலே அவர்கள் கற்றுக் கொண்ட படிப்பினை ஆகும். கும்பிட்டு வாழ்வதைவிட குமுறி எழுவதையே மலையகம் என்றும் தனது வழியென அறிந்திருந்தது எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இத்தகைய பண்பாடு நிறைந்த மலையகத்தில், மங்களம் போன்ற மங்கைகள் பிறக்க வேண்டுமென வேண்டுகோள் விடுக்கின்றார்.

சிவியையும் சிவனு லெட்சுமனையும் தொட்டுக்காட்டி, துணிவை ஏற்படுத்துகின்றார்.

“அரசன் அன்று கொல்வான். தெய்வம் நின்று கொல்லும்” என்ற பதம், இனிமையாக செயலுருவம் பெறுகின்றது. இறுதியாக, மங்களம் தூக்கிலடப்பட்டாளா? அல்லது அராஜகம் தூக்கிலடப்பட்டதா? என எதிர்ப்பார்த்த மக்களுக்கு விடை இன்பத்தையே அள்ளித் தருகின்றது.

முடிவாக ஆசிரியர், மங்கள தேவி வாழ்க! மலையக கன்னிகை வாழ்க! தாய்க்குலத்தின் மாண்புக்காத்த தங்கக்குடம் வாழ்க! என வாழ்த்துரை வழங்குகின்றார், ஓடி, ஒழிக்காத உன்னத ஜீவன்களால் இந்த மலையகம் மாண்புற வேண்டும். எம் குலம் மறக்குலம். குறிஞ்சிக் கடவுளின் குமரித்தோட்டம் எனக் குதூகலிப்போம் வாருங்கள்.

திரு.பெனடிக்ற் பாலனின் “இங்கெவர் வாழ்வோ” என இவரிட்ட தலைப்பு மிகப் பொருத்தமானது. இதே கேள்வியை சிவியும் தனது தேயிலைத் தோட்டத்திலே “இங்கெவர் வாழ்வோ இன்னுயிர் தந்தான்” எனக் கேட்டிருப்பது நோக்கத்தக்கது. திரு பெனடிக்ற் பாலனின் இங்கெவர் வாழ்வோ எனும் சிறுகதையை சிந்தித்துப் பார்ப்போமாக.

மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளரின் துயர், காலமெலாம் உழைத்து ஊதியம் இல்லாமல் உருக்குலைந்து வாழுகின்ற வாழ்க்கையின் சோக வரலாறு ஆகியவற்றை இக்கதை பதிவுசெய்கிறது.

வாத்தியாரின் ஆலோசனைப்படி, மேகநாதன் அரசாங்கப் பாடசாலையில் பயில்கின்றான்.

நாளை புத்தகம் வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும். இது மகன் மேகநாதனின் வேண்டுகோள்.

சம்பள நாளன்று சம்பளத்தை வாங்குகின்றான். அதற்குப் பிறகு அவன் சந்திக்கும் ஒவ்வொரு நிகழ்வுகளும் மலையக மண்ணின் வரண்ட வாழ்க்கைப் பிரச்சினையாகும். சாதாரணமாக வாழ்க்கைச் செலவுக்கே பற்றாக்குறையான வருமானம்; இதைக் கொண்டு வாழ வேண்டிய போராட்டம்.

ஒவ்வொருவருக்கும் தான் கொடுக்க வேண்டிய கடனைக் கொடுப்பதும், சில முதலாளிமார்களுக்கு பயந்தும் தெரிந்தும் தெரியாமலும் அவன் ஓடி வருகின்றமையானது, உள்ளத்தைக் கலங்க வைக்கின்றது.

வாசிப்பதற்குப் புத்தகம் கேட்பது எல்லோரது வீடுகளிலும் நடக்கும் அன்றாட நிகழ்ச்சியாக உள்ளது. இதனைச் சற்று சிந்திப்போம்.

இவர் பெரிய ஆளு! இவர் படிச்ச நம்மை மகாராசாவாக்கப் போறாரு! சம்மா போடா! இந்த தோட்டத்தில் எவன்டா படிச்சிருக்கான்? இவர் படிக்கப் போறாரு? எனக் கேட்பதன் அர்த்தத்தை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். விலைவாசிகள் ஏறிக் கொண்டு போகும் இக்காலகட்டத்தில் எங்கள் நிலைமையும் இதுதானே! வறுமையில் சிக்கித் தவிக்கும் எம்மவர்களின் வேதனைகளையும் விம்மல்களையும் யார் கேட்கப் போகிறார்கள்? நாமென்ன கிள்ளுக்கீரைகள் தானே. கேட்க வேண்டியவர்களுக்கு காதுகள் இல்லை போலும்.

பாடசாலைகளை இடைநிறுத்தி விட்டு, பங்களாவை நோக்கியும் பட்டணத்தை நோக்கியும் படையெடுக்கும் பாட்டாளி வர்க்கத்தினர் செய்த பாவம் தான் என்ன?

மலையகத் தமிழனாகப் பிறந்ததா? அல்லது இந்த மண்ணை நேசித்ததின் விளைவா?

மலையகக் கவிதைகளிலிருந்து சிலவரிகள்

இனி மலையக இலக்கியத்தில் செல்வாக்கும் சொல்வாக்கும் பெற்ற சுவையான சில விடயங்களை நோக்குவோம்.

மலையக மண்ணைக் களமாக கொண்டு, ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட கவிதைகள் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன. அவை எல்லாவற்றையும் உற்றுநோக்கி ஆராய காலம் எனக்கு கைகொடுக்கவில்லை. ஆங்காங்கே சிறு சில சிப்பிகளை எடுத்து, அதிலுள்ள முத்துக்களைக் கோர்த்துள்ளேன்.

“சிலோன் விஜயேந்திரன்” எழுதிய ஒரு சில கவிவரிகள் தொகுப்பில்:

“முருகையனின் முத்து” - இலங்கையின் பொருளாதாரத்திற்கு ஆணிவேராக மலைநாட்டுத் தொழிலாளரின் உழைப்பே அமைந்தது என்பதை பின்வருமாறு சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

“மாடு மாடு என்று பல ஏசி
திட்டிக் கொட்டி துரத்தி விரட்டிச்
சாமம் வரைக்கும் சாறு பிழிந்து
சக்கை வாங்குவீர்கள் பொடியனை”

என்று கூறி எழுச்சியின் காலம் வரும்
என்பதை எடுத்து இயம்புகையில்

“மாடு மாடென ஏசுகிறீர்களே
மாடும் கயிறுகள் அறுக்கும்
ஆடவர் மகளிர் அது செய்யாரோ”

என வேண்டுகோள் விடுக்கின்றார். இதுவே இன்றைய மலையத்திற்கு தேவையானதுமாகும்.

இனி, ராஜபாரதியின் கவிதையை நோக்குவோம். தாய்மொழியாம் தமிழ் மீது இவர் கொண்ட அதீத காதலுக்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டு:

“கோடையிலே உச்சி வெயிலிற் காயும்போது
கொப்பளிக்கும் தமிழ்வேள்ளம் தோயவேண்டும்
வாடைதரு முதலிலே நடுங்கும்போது
வயந்தமிழ்க் கதிரென்னைக் காயவேண்டும்
பாடையிலே படுத்துரைச் சுற்றும் போதும்
பைந்தமிழில் அழுமோசைக் கேட்கவேண்டும்
ஓடையிலே என் சாம்பர் கரையும் போது
ஓண்தமிழே சலசலத்து ஓயவேண்டும்”

என சங்கநாதம் இடுகின்றார். தமிழர் மீதும் தமிழ்மொழி மீதும் கொண்ட பற்று விளங்குகின்றது. ஒவ்வொரு தமிழ்மகனும் மலைமகனும் இதனை உணர வேண்டும்.

“ஓடையிலே என் சாம்பர் கரையும் போது
ஓண் தமிழே சலசலத்து ஓயவேண்டும்”

என்ற அடிகள் உணர்ச்சியை எம்மீது திணிக்கின்றன. உள்ள நரம்புகள் வீறு கொண்டு எழுகின்றன.

எங்கே எம்மக்களின் தமிழ்ப்பற்று?

மேலும், நகைச்சுவையாக அவர் கூறும் கவிதை ஒன்றை நகைப்போம். மூட்டைப்பூச்சியை தூதுவிடுவதாக எண்ணி பின்வருமாறு குதூகலிக்கின்றார்.

“கொட்டும் பனியிலெனை விட்டுத் துயில்வாரை மட்டும் கடி.
மாமா மாமியாரைத் தொட்டாயேல் கெட்டுவிடும் எம் கூத்து
கேட்டுக்கொண்டாயன்றோ எட்டி நடதூதுக்கியைந்து”

எனப் பாடுகின்றார். பாடும் பொருள் எதுவாயினும், அதனைக் கம்பீரமாக வெளிப்படுத்தத் தெரிந்தவனே நல்ல இலக்கியக்கர்த்தாவாக, உயர்ந்த கவிஞனாக உலாவர முடியும். இந்த வகையில் ராஜபாரதி உன்னத இலக்கியக்கர்த்தா - உயர்ந்த கவிஞன் என்பதை தமிழறிந்தார் யாவரும் மனமுவந்து ஏற்பர் எனலாம்.

இனி பூண்டிலோயா தர்மு எழுதிய கவிதையில் சில வரிகளைப் பற்றி சிந்திப்போமாக.

தோழனை அழைக்கும் காட்சி:

“தோழனே என் தோழனே
தோட்டத் தொழிலாளத் தோழனே
தேயிலைச் செடியினை
சுற்றி சுற்றி
வட்டமடித்தது - போதும்
வா, வெளியே வா
பாட்டனும் அப்பனும் பாடிய பஞ்சப்
பாட்டினை நீயும் பாடுதல் விட்டு
தோட்டச் சிறையெனும்
வட்டம் உடைத்து
ஏற்றம் பெற்றிட - எழுந்து
வா, வெளியே வா”

என எம்மக்களை அழைக்கும் காட்சி அற்புதமாக இருக்கின்றது. தேயிலைச் செடிக்குள் வாழ்ந்தது போதும்; பஞ்சப் பாடல்கள் பாடியது போதும். ஓடிவா என அழைக்கிறார். இதனையே பாரதி பின்வருமாறு கூறினார் போலும்:

பாரத மக்களை - தமிழர்களை, “ஒளிபடைத்த கண்ணினாய் வா வா” என அழைத்தார்.

மேலும், ஒற்றுமை உணர்வினை அவர் வெளிப்படுத்தும் போது பின்வருமாறு ஏங்குகின்றார். அவரின் ஏக்கப்பெருமூச்சில் நாமும் சேர்ந்திருப்போம்.

“அண்ணன் தம்பிகளே இங்கு
அடிதடி ஏதுக்கடா
உண்மையை சொல்லிடுவேன் - இனி
உணர்ந்து நடந்திட்டா” என்றும்

“எல்லோரும் தொழிலாளர்
என்ற பெருங்கொள்கையில்
எல்லோரும் ஓரினத்தார் நாம்
எல்லோரும் ஓர்குலத்தார்
இந்த நல்ல கொள்கையினை
ஏற்று நாம் நடந்திட்டால்
எந்த எதிர் சக்தியையும் - நாம்
எதிர்த்து நிற்கமுடியுமடா” என்றும்

பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகளால் பிளவுபட்டு, வேறுபட்டு, அல்லலுறுவதைக் கண்டு அறைகூவல் விடுகின்றார். வாழப் பிறந்தவர்கள் நாம். வாடிவதங்குவது ஏன்? ஒற்றுமை என்பதே உயர்ந்த சக்தி. இவற்றை உணர்ந்து செயற்பட வேண்டுமென அவர் வேண்டுகோள் விடுப்பது நமக்கு மட்டுமல்ல. எல்லோருக்கும் தான்.

இன்று மலையக வீதியெல்லாம் எமக்கு விதியாய் அமைந்த மதுபான கடைகளை நோக்கி, மதிமயங்கி கூறுகின்றார்.

“விலைபேசி கோட்டாவை
 விற்று பணம் சேர்த்தீர்
 மலைநாட்டு தெருவெல்லாம்
 மதுபான சாக்கடைகள்
 நிலை கெட்டோம் வாழ்க்கை
 நெறிகெட்டோம் எங்களையும்
 விலைபேச வந்தீரோ
 விற்றபணம் உங்களுக்கா”

என வினாத் தொடுக்கிறார். வறுமை எனும் கோரப்பிடியில் துடிக்கும் எம்மக்களை கோட்டா முறைகள் குடிகெடுத்து நிற்கின்றன. இவை அழியும் வரை, அழிக்கப்படும் வரை நாம் நிம்மதி பெருமூச்சு விடமுடியாத நிலை. சொல்லி அழுவதா? அல்லது அழுதுவிட்டு சொல்வதா? சொல்லத் தெரியவில்லை. துணிந்தவர்கள் சொல்லுங்கள்.

நாம் எல்லோரும் ஒன்றுபட வேண்டும். தொழிற்சங்க பேதங்களால் துண்டாடப்பட்டு துயர்படுகின்றோம். சுயநலக் கொள்கைகள் எம்மை சூறையாடிக் கொண்டிருக்கின்றன. இத்துயரங்கள் தீர், துணிவு கொள்ள வேண்டும். அவரின் வேண்டுகோளைப் பார்ப்போமா.

“தொழிற்சங்க தலைவரெல்லாம்
 சுயநலங்கள் விட்டொழித்து
 தொழிலாளர் நலம் பேணும்
 சுயபுத்தி கொண்டு விட்டால்
 மலைநாட்டில் சுபீட்சங்கள்
 மலைமலையாய் குவிந்துவிடும்
 இழிநிலைகள் ஒழிந்துவிடும்
 இங்கிவர்கள் ஒன்றுபட்டால்”

ஒன்றுபடுவார்களா? எமது உன்னத சக்தியை உணர்வார்களா? எங்களை உருப்பட வைப்பார்களா? என உருக்கமாக வேண்டுகின்றார். இவ்வேண்டுகோளில், வேதனை கலந்த துயரங்கள் வெளிப்படுகின்றன. எங்களின் எதிர்கால சுபீட்சங்கள் எப்படி எழப்போகின்றன?

“தொழிலாளர் நலம் பேணும் அனைவரும் சுயபுத்தி கொண்டு இயங்க வேண்டும்” என்பதில்தான் எத்தனை அர்த்தம்? இதில் அவரது அனுபவம், எதிர்வுகூறல் என்பன இழையோடுகின்றன.

இனி, மல்லிகை சீ குமாரின் “மாடும் வீடும்” கவிதைத் தொகுப்பிலிருந்து சில வரிகளைப் பார்ப்போம். திருவிழா நேரம் என்ற தலைப்பில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

“வரண்ட வாழ்வு
தன்வாழ்வு என்றாலும்
நாட்டை வளமாக்கும்
தேயிலைச் செடி - வாட
பொறுக்குமா
இந்த
மலை வாழ் மக்கள்
நெஞ்சம்
அதனால் தான்
மழை வேண்டி
மாரிக்குத் திருவிழாவோ?”

எனத் திருவிழாக் காட்சியை சித்தரிக்கின்றார். தனது வாழ்வைவிட தேயிலைச் செடிகள் வாடி வதங்கி போகின்றதே என்று எண்ணி, மழை வேண்டி திருவிழாக் கொண்டாடும் இவர்களது மனநிலை எத்தகையது? தன்னைவிட, தன்நாட்டை வளமாக்கும் தேயிலைச் செடிகளின் மீது காட்டும் அக்கறைதான் என்னே! அன்புதான் என்னே! ஆனால் இந்த மலையக மாந்தர்களுக்காக விழா கொண்டாடுபவர் யார்? வேதனைகளைத் தீர்ப்பவர் யார்? விடையில்லை.

மேலும் “கறுப்பு கூடைகள்” என்ற தலைப்பிலான கவிதையிலிருந்து ஒரு சில வரிகள்:

“தந்தத்தை பாதுகாக்க
தங்கத்தாலும் கூரை உண்டு
நாட்டை - தங்கமயமாக
மாற்றநாளும் - உழைக்கும்
இந்த தங்கங்கள் வீட்டுக்கு
மட்டும் ஏன் இன்னும்
ஒட்டைக் கூரை”

இதுவொரு அருமையான ஒப்பியல் நோக்காகும். உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடாக இக்கவிதை வரிகள் அமைகின்றன. இவை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டிய உண்மை விடயங்கள் ஆகும். இவற்றை உலகத்-

துக்குக் காட்ட வேண்டும். இல்லையில்லை, உருக்குலைந்துபோன உத்தமர்களுக்குக் காட்ட வேண்டும். உண்மையை உணர்ந்து செயற்படுங்கள் என்று சொல்வார்களா? இந்த அற்புதத்தை உணர்ந்து கொள்வார்களா?

இனி, சிவியின் “வீடற்றவள்” என்ற கவிதையைப் பார்ப்போம்:

“மக்கள் கவிஞனே
நீ படைத்த தேயிலை
தோட்டத்திலே
கொஞ்ச தூரம்
நடந்து பார்த்தப் பிறகுதான்
எங்களின் விம்மல்
வேதனைகளை
அந்நியர் கூட அறியமுடிந்தது”

என அழகுற கூறுகின்றார். நடந்து பார்த்ததில் தான் இதனை உணர முடிந்தது என்கிறார். இன்று நடந்து பார்ப்பவர்கள் யார்? நடக்கவும் பாதையில்லையே! பறக்கும் கார்கள் தான் பசுமையாகத் தெரிகின்றன. இப் பாலவனத்தை பசுமையானவர்கள் பார்ப்பார்களா? பார்த்தால் அல்லவா பசி தீரும். கண்ணாடிகள் பலதரப்பட்டவை. பார்க்க முடியாமலும், கண்ணாடிகள் செய்திருப்பார்கள் போலும் பாவம்.

புசல்லாவை கணபதி அவர்களின் அச்சுக்கு வராத கவிதைகள் மீது எமது பார்வையை செலுத்துவோம்.

“போதுமடா பழைய பல்லவி” என்ற கவிதையைப் புரட்டிப் பார்த்தேன் புதுமையாய் இருந்தது.

“மலையகத்து மைந்தனே
தாழ்ந்துவிட்டுச்
சாவதை விட உன்
இனத்திற்காய்
வாழ்ந்துவிட்டுச் சாவ
வழிசமைப்பாயா
அப்போது தான் இந்த
தோட்டக் காட்டானும்
நாட்டைக் காப்பான்”

என மலையக இளைஞர்களுக்கு அற்புதமான வேண்டுகோளை விடுத்துள்ளார். சாவது என்றோ ஒரு நாள். அது உண்மை. வாழ்ந்து-விட்டுச் சாகவேண்டுமென வலியுறுத்துகின்றார்.

அன்று இதைத்தான் இளைஞர் தளபதி எடுத்துரைத்தார். மேடைப் பேச்சுகளிலும் மன்றக் கூட்டங்களிலும் அவர் உரையாற்றும் போதெல்லாம் உணர்ச்சி வேகத்துடன் சமூக எழுச்சிப் பற்றி பேசுவார். இதனை உன்னிப்பாய் உணர்ந்தவர்கள் உயர்ந்துள்ளார்கள். உரைத் தவறியவர்கள் தாழ்ந்து விட்டார்கள்.

அன்னார், எழுத்துத்துறையில் காட்டிய ஆர்வத்தைவிட பேச்சுத் துறையிலேயே ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்தியவர். பெருமைகள் பலவற்றைப் பெற்றவர். எனவேதான் “சொல்லின் செல்வர்” என அன்றைய இளைஞர்களால் இனிமையாகப் போற்றப்பட்டார்.

“நான்கு குணங்களும் நடுரோட்டில்” என்ற கவிதை வரிகளில், நாகரிகம் என்ற போர்வையில் நசங்கித் தவிக்கும் எம் பெண்களைப் பார்த்து ஏளனமாகச் சிந்திக்க வைக்கின்றார்.

“பெண்ணே
நாகரிகமென்று
அநாகரிகத்தின் முகவரியையல்லவா
அவசரமாய்
தேடிக்கொள்கின்றாய்
காந்தி ஆடைக்குறைத்தார்
கையெடுத்துக் கும்பிட்டோம்
கன்னியரே
ஆடைக்குறைத்தால்...?”

முடிவைப் பற்றி கவிஞர் கூறவில்லை. ஏனெனில், அவர் எழுத்தாணி எழுத மறுத்து விட்டது. மனம் ஒருப்படவில்லை. இந்த உலக விந்தையின் உணர்ச்சிகளை எவ்வளவு அற்புதமாகப் படைத்திருக்கின்றார்.

இனியும் ஆடைக்குறைப்பார்களா? அல்லது அறிவைப் பெருக்குவார்களா?

முடிவுரை

மலையக மக்களின் வாழ்வியல் அம்சங்களை, நாவல்களாகவும் சிறுகதைகளாகவும் கவிதைத் தொகுதிகளாகவும் பலர் வெளியிட்டுள்ளனர்.

இந்நூல்களில் காணுகின்ற வாழ்வியல் அம்சங்களை தொட்டுக் காட்டியுள்ளேன். மலையக மக்கள் வறுமையிலும் செழுமையாக வாழ்கின்றார்கள் என்பதற்கு இவை நல்ல எடுத்துக் காட்டுக்களாகும்.

என்னும், இனிவரும் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் எப்படி அமைய வேண்டும்? எதனை அலச வேண்டும்? என்பதிலான எனது பார்வை இது: வாழ்க்கைக்கு உதவாத கற்பனை வாதங்களைக் கூறுவதை விட வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய யதார்த்தக் கருத்துக்களைக் கூறுவதே சாலச்சிறந்ததாகும்.

மலையக மக்களிடையே புரையோடிப் போயிருக்கும் வறுமைப் பிரச்சினைக்கான தீர்வு, கல்வி முன்னேற்றம், கலாசாரம், பாதுகாப்பு, எதிர்கால தலைமைத்துவம், வழிக்காட்டல், வாழ்க்கையின் மேம்பாடு, இளைஞர்களின் எதிர்காலம் போன்றவற்றிற்கு மலையக இலக்கியப் படைப்புகள் எவ்வகையில் வழிகாட்ட போகின்றன? என்பதை மட்டுமல்லாமல், அம்மக்களின் விடிவுக்காக காத்திரமான பங்களிப்பினையும் ஆற்ற வேண்டுமென கருணையுடன் வேண்டி நிற்கின்றேன்.

நன்றி.

சான்றாதாரம்

தாயகம் சிக்கன் ராஜ்.

வீடற்றவன் வேலுப்பிள்ளை சி.வி.

தூரத்துப்பச்சை கோகிலம் சுப்பையா

சொந்தக்காரன் பெனடிக் பாலன் யோ.

குருதிமலை ஞானசேகரன்

வரலாறு அவளைத் தோற்றுவித்தது டேவிட் கே.ஆர்

மலையகத்தமிழ் நாவல்கள் அருணாசலம் க. கலாநிதி

உழைக்கப் பிறந்தவர்கள் சிறுகதைத் தொகுப்பு,

துரைவிஸ்வநாதன் வெளியீடு

மலையகமும் இலக்கியமும் அந்தனிஜீவா

அச்சுக்கு வாராத கவிதைகள் புசல்லாவை கணபதி

மலையகத்தமிழ் நாவல்கள் ஓர் அறிமுகம் அருணாசலம் க. கலாநிதி

வீடற்றவன் நாவல் வேலுப்பிள்ளை சி.வி.

மலையரசி பூண்டிலோயா தர்மு

மாடும் வீடும் மல்லிகை சிவகுமார்

புதிய இலக்கிய உலகம் சாரல்நாடன்

ஈழத்து தமிழ் நாவல்களில் சமுதாயக் சிக்கல்கள் மயில்வாகனம் இரகுநாதன்
கலாநிதி

முடிந்தால் மன்னித்து விடு கவிதைகள் பெரியசாமி வீ.கே.

அமரர் இர. சிவலிங்கம் அவர்கள்
ரூபகார்த்தக் குழு

பெயர்	முகவரி	தொலைபேசி
திரு. எம். வாமதேவன்	BQ 2/2 மனிங் டவுன் வீடமைப்புத் திட்டம், மங்களா வீதி, கொழும்பு 8	2693098
திரு. எச்.எச். விக்ரிமசிங்க	39/21, அல்விஸ் பிளேஸ், கொட்டாஞ்சேனை, கொழும்பு 13	2435652
திரு. இ. ஈஸ்வரலிங்கம்	45/15 A, பிரெட்ரிக்கா வீதி, கொழும்பு 6.	2581201
கலாநிதி பி. இராமானுஜம்	12/2, விகார மாவத்தை கொலன்னாவை	2572436
திரு. பி. இராதாகிருஷ்ணன்	361, டாம் வீதி, கொழும்பு 12.	2387896
திரு. ராஜ் சிவராமன்	9A, அமரசேகர மாவத்தை, கொழும்பு 5.	2502817
திரு. வீ.ஏ. மதுரைவீரன்	92, 2ஆம் குறுக்குத்தெரு, கொழும்பு 11.	2556550
திரு. பி. முத்தையா	லேக்ஹவுஸ், கொழும்பு 12.	
திரு. தை. தனராஜ்	7, அலெக்ஸாண்டரா டெரஸ், கொழும்பு 6.	2583151
திரு. செ. நவரட்ண	416/33Q, திம்பிரிகஸ்யாய வீதி, கொழும்பு 5.	2599856
திரு. எஸ். சப்பையா	5A, சலைமான் டெரஸ், கொழும்பு 5.	2587287
திரு. இரா. இராமலிங்கம்	லண்டன்	
திரு. ஆர். பரமசிவம்	ஹோட்டல் அமராவதி, கொழும்பு 3.	2577418

**அமரர் இர. சிவலிங்கம் அவர்கள்
ரூபகார்த்தக் குழுப் பணிகள்**

நினைவுப்பேருரை

1. பேராசிரியர் மு. சின்னத்தம்பி அவர்கள்
பெருந்தோட்டத்துறை தமிழ் இளைஞர்கள் - இன்றும் நாளையும் (2000)
2. பேராசிரியர் வி.சூரியநாராயணன் அவர்கள்
இளைய மலையகம் - புதிய வாய்ப்புக்களும் சவால்களும் (2001)
3. கலாநிதி மா. கருணாநிதி அவர்கள்
மலையகக் கல்வி (2002)
4. திருமதி. லலிதா நடராஜா அவர்கள்
மலையகப் பெண்கள் (2003)
5. திரு. வ. செல்வராஜா அவர்கள்
மலையக மக்களும் புத்திஜீவிகளும் (2004)
6. பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு அவர்கள்
தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும் - தெரிந்ததும் தெரியாததும் (2005)

கட்டுரைப் போட்டியும் ஆய்வரங்கும்

1. இளைஞர்களுக்கான கட்டுரைப் போட்டி (2000)
2. மாணவர்களுக்கான கட்டுரைப் போட்டி (2001)
3. ஆசிரியர்களுக்கான கட்டுரைப் போட்டி (2002)
4. ஆய்வரங்கு (2003)

நூல் வெளியீடு

1. மலையக பரிசுக்கட்டுரைகள் (2000)
2. சிவலிங்கம் சிந்தனைகள் (2002)
3. மலையக சமகாலப் பிரச்சினைகள் (2003)

கௌரவப்பு

1. க.பொ.த. உயர்தரப் பரீட்சையில் சிறப்பு சித்தி (2004)
செல்வன். நிரோன்காந் மகாலிங்கம்
2. இலக்கியம் : திரு. ஆ. தமிழோவியன் (2004)
கல்வி : திரு. தி. பாரதி இராமசாமி (2004)
3. இலக்கியம் : திரு. P. மரியதாஸ் (2005)
நாடகம் : திரு. A. முத்தையா (2005)

அமரர் இர. சீவலிங்கம் அவர்கள்
ஞாபகார்த்த விழா
2006

ஷட்டன்
ஏற்பாட்டாளர்கள் குழு

திரு. N. பாலசுந்தரம்
இணைப்பாளர்

திரு. K. மெய்யநாதன்	திரு. S. விஜயசிங்
திரு. V.T. செல்வராஜ்	திரு. A. அந்தணி
திரு. S. சரவணப்பிரகாசம்	திரு. A. இராசையா
திரு. S. பரமநாதன்	திரு. K. சித்ரவேல்
திரு. S. நடேசன்	திரு. K. குலேந்திரன்
திரு. K. இராஜசேகர்	திரு. S. ஸ்ரீதரன்
திரு. R. சங்கரமணிவண்ணன்	திரு. விக்டர் ஜேம்ஸ்
திரு. R. ஸ்ரீதர்	திரு. P. வேலுசாமி
திரு. S. துரைராஜ்	திரு. M. சாந்தகுமார்
திரு. S. கணபதிப்பிள்ளை	

